

[Statsministeren]

som også betyder meget for pensionisterne, antallet af beskyttede boliger, har vi også i disse stramme tider kunnet forøge deres antal med ikke mindre end 13 pct. fra 1982 til 1984. Antallet af kollektivboliger er gået op med 23 pct., og antallet af daghjemsplasser ude omkring i kommunerne er gået op med 13 pct. Det er da et rigtig hæderligt resultat i en tid, hvor vi i øvrigt af grunde, jeg skal vende tilbage til, har været nødt til at være meget tilbageholdende med de offentlige udgifter.

Nu kommer jeg så til hr. Svend Aukens indlæg, og jeg kan godt sige med det samme, at det har jeg tænkt at ville koncentrere mine svarbemærkninger om, og det er af to gode grunde, synes jeg.

Den første grund er, at man jo må spejle til socialdemokratiets holdninger og politik, for når vi taler om, hvorvidt der er et regeringsalternativ til firkløveret, så kommer man alligevel ikke uden om socialdemokratiet. Derfor synes jeg, det er vigtigt for os at søge at sætte os ind i socialdemokratiets politik, prøve at forstå den og prøve at vurdere: er dette et brugbart alternativ overhovedet?

Jeg har set, at hr. Camre i de sidste dage giver udtryk for den stærke overbevisning, at vi nok får både valg og regeringsskifte i 1986. Det vil jeg gerne demtere. Jeg forestiller mig ikke, at der bliver regeringsskifte i 1986. Jeg forestiller mig heller ikke, at der bliver valg. Jeg kan godt se, at der er en mulighed for, at der bliver valg, uden at vi får regeringsskifte, men jeg synes alligevel, jeg bør tilkendegive på regeringens vegne i dag, at vi er indstillet på – det føler vi er vores ret og vores pligt – at fortsætte arbejdet så vidt muligt i resten af den nuværende 4-årige folketingsvalgperiode. Vi tror, det i sig selv har værdi og er et udtryk for soliditet og stabilitet, at vi omsider får en rimelig lang folketingsvalgperiode uden afbrydelser.

Jeg mener for resten heller ikke, at socialdemokratiet overhovedet er klædt på til at overtage regeringsansvaret. Det er ikke så meget påklædningen, jeg tænker på, som det er synspunkterne.

Den anden grund til, at jeg vil koncentrere mine betragtninger om hr. Svend Aukens indlæg, er, at han har givet udtryk for stærk utilfredshed med den tale, jeg holdt på regeringens vegne forleden. Det er klart, at når nogen kritiserer så stærkt og umådeholdent,

så skaber det store forventninger, og jeg havde store forventninger – det havde vi vel alle på den baggrund – til hr. Svend Aukens tale. Jeg kan godt tilstå, at efter at jeg har hørt den, er jeg blevet endnu mere glad for min egen. Alting har jo en forklaring, og det er i og for sig en venlig karakteristik, hvis jeg siger, at det bar præg af, at jeg alligevel har haft en måned til at skrive min tale og hr. Svend Auken kun én dag til at skrive sin.

Enhver er naturligvis velkommen til seriøst at sammenligne indholdet af regeringens åbningstale og indholdet af socialdemokratiets svar. Hvor var der mest stof, som pegede fremad? Hvor var der flest forsøg på at påvise problemer, som skal løses, og anvisninger på hvordan? Jeg synes oprigtigt talt, at socialdemokratiets tale i dag var præget af negativitet.

Jeg indrømmer, hvad jeg også strejfede før, at regeringens åbningstale var anderledes. Vi syntes, det var korrekt, efter at vi nu tre gange har holdt åbningstaler, som var sprængfyldte med konkrete forslag, at holde en tale, hvor vi mere gav udtryk for de holdninger, vi fire partier står for, for de ideer, som ligger bag vores arbejde, og vi opstillede en lang række nye mål. Vi følte, at åbningstalen i år ikke skulle være en konkret receptsamling. Det har også den baggrund, at vi er over det værste efter tre års arbejde. Regeringen lægger ikke op til så store forandringer, som regeringen har måttet i de foregående tre år.

Når hr. Svend Auken siger, at talen bar præg af, at alle ubehagelighederne skal gemmes til efter kommunevalget, ved jeg egentlig ikke, hvad det er for nogle ubehageligheder. De værste af ubehagelighederne, de svære beslutninger, de, der var mest drastiske, tror vi ligger bag os.

Hr. Svend Auken gjorde betalingsbalanceudviklingen til et hovedpunkt, og det er jo også det punkt, det er lettest for oppositionen at sætte fokus på, for det er det område, hvor regeringens politik endnu ikke er lykkedes. Men kom nu ikke og sig, at vi prøver at holde tingene skjult eller neddæmper dem. Jeg sagde ganske klart i åbningstalen på regeringens vegne, at regeringen finder betalingsbalanceudviklingen utilfredsstillende. Jeg påpegede også, at den høje dollarkurs i en lang periode har været en væsentlig grund til, at forbedringen er udsat. Og så sagde jeg,